

KUGU

KILICI

1

AKINASI

GÖRCAN SAHİN

buzul dünyası

KUĞU KILICI

|

ACIMASIZ

YAZAR

Gökcan Şahin

EDİTÖR

Ozancan Demirşık

KAPAK TASARIMI

Gökcan Şahin

YAYIN TARİHİ

Ekim 2009

Bu e-kitap Buzul Dünya Yayınları tarafından www.buzuldunya.com adresinde yayınlanmıştır. Tanıtıcı kısa yazılar dışında izin alınmadan kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve paylaşamaz.

ÖNSÖZ

BİLİMKURGU SERÜVENİM

Merhaba... Ben Gökcan Şahin ve Kuğu Kılıcı serisinin bu ilk bölümüyle bir kez daha bilgisayarınızın ekranındayım.

Önce Xasiork Dergi bünyesinde yayınlanması planlanan bu bilimkurgu-aksiyon serisini dergi sona erdiği için ayrı olarak yayınlamaya karar verdik. Eğer dergiyi takip ediyorsanız son sayıda Arif Kubaş'ın kapağıyla Acımasız'ı görmüşsünüzdür. Ve şimdi yeniden düzenlenmiş haliyle, kendi tasarımı olan kapakla ve Ozancan Demirişik'in ferah sayfa düzeniyle Buzul Dünya kanalından tekrar yayında... Üçleme, Kan Meleği ve Alacakaranlık Efendileri ile yine Buzul Dünya'da devam edecek ve sonlanacak.

Acımasız, günümüz İstanbul'unda yaşayan bir süper kahraman yazma ihtiyacımdan doğan bir öykü. Geçmişini bilmeyen, kim olduğundan bile -insan olup olmadığı da dâhil- bihaber ama olağanüstü bir fiziksel güce sahip bir adamın kendini bulma çabasını anlatmak istedim. Belki benzer konularla ilgili çok film çekildi, çok şey yazıldı; ama bir yorum da benden gelse fena olmazdı. Ayrıca ikinci ve üçüncü bölümde hikâye iyice özgünlük kazanacağı için tereddüde düşmedim.

Önsözlerde ve sonsözlerde kendimden bir şeyler anlatmayı seviyorum. Hazır bilimkurgu demişken kendi hayatımdaki bilimkurgu maceramdan biraz söz edeyim. Bilimkurgunun özü hayal etmektir. Aslında bilimin de özü hayal etmektir ama bilimkurguda bunu abartabilir, tabiri caizse dilediğiniz kadar uçabilirsiniz. Benim de doğuştan gelen bir özelliğim çok hayal kurmamdı.

İlk organize hayal dünyamı ilkokul birinci sınıfta kurmuş olmalıyım. Oturduğumuz yerden epey uzak olan okuluma her gün servisle gidip gelirken yol boyunca başımı cama yaslayıp yolu izlerken beynimdeki nöronlar harıl harıl çalışıyor, devasa bir dünya inşa ediyorlardı. Daha o yaşında aklımda nice aşk hikâyeleri, şimdi on sekiz yaş altına izlettilirmeyen derecede şiddet içeren öyküler, daha sonra okudukça ünlü edebiyatçıların da yazdıklarını gördüğüm onca fikirler uyduyordum. Görünmez olmak, zamanı durdurabilmek, zamanda yolculuk yapmak, kendi uzay araçlarımı inşa edip uçsuz bucaksız evreni keşfe çıkmak, devasa T-Rexlerle arkadaşlık yapmak, düşünce gücümle havalanabilmek, insanların düşüncelerini okumak, başkalarının bedenlerine bir süreliğine misafir olmak, bir robot ya da uzaylı dost edinmek ve daha niceleri...

Daha üzerimde mavi önlük varken dünya dışı yaşamları düşünüyor, zaman yolculuğunun getireceği paradokslara kafa yoruyor, kendi dilimi oluşturuyor (hatta bu dilde kendime kopyalar bile hazırlamışlığım vardı), şifre yöntemleri geliştirişiyordum. On yaşımdayken Bilim ve Teknik dergisini keşfetmiş, TÜBİTAK kitaplarını okumaya başlamıştım. Büyüyünce ne olacaksın sorularına bilim adamı diye cevap veriyordum.

Bilimkurgu edebiyatıyla tanışmam da TÜBİTAK kitapları sayesinde oldu. B. B. Calhoun'un dinazorlarla ilgili Fenton serisi bu anlamda bir ilkti. Elbette Jules Verne kitapları da okuyordum ama onlar benim tarzımda bilimkurgu kitapları değildi. Daha çok okuması zevkli gezi kitapları gibi geliyordu. Bir tek Ay'a Yolculuk farklı geliyordu; ondan da pek bir şey anlamamıştım.

Lise başlayınca bana bir şeyler oldu. Bilim ve Teknik'i hâlâ takip ediyordum, ama eskisi gibi zevkle okumuyordum. Önceden dergiyi alıp eve gelene kadar yaşadığım o tatlı heyecan yok olmuştu. Başka şeylere bir ilgi kayması durumu da yoktu. Yani lise hayatımın ilk yılları boyunca hiçbir şeyle ilgilenmeden okula gidip gelmiştim. Ve sonra Charles Dickens'in *İki Şehrin* Hikâyesi ile başlayarak roman okumaya başladım. O güne kadar okuduğum kitaplar çalışma masamın bir rafının yarısını doldurmuyordu. Şimdiyse kitapçılara uğramaya ve romanları incelemeye başlamıştım. Stephen King'in *Karanlık Öyküler*'i bu zincirde ikinci halka oldu ve gerisi çorap söküğü gibi geldi. Bilimkurgu'ya henüz geçmesem de onlarca korku-gerilim-polisiye türlerinde eser okudum.

Fenton serisinden sonra ikinci bilimkurgu devrim İthaki'nin Jules Verne dizisini keşfetmemle başladı. 4,90 TL gibi bir fiyata süper bir kitap sahibi olabiliyordum. Üst üste beyaz kapaklı Jules Verne eserlerini okumaya başladım. Ve aslında Jules Verne'in sadece bir gezi yazarı değil mükemmel bir bilimkurgucu olduğunu gördüm. *Dünyanın Hâkimi* ve *Fatih Robür* kitaplarında adeta 1800'lü yıllardan bir Batman öyküsü okuyor, Denizler Altında Yirmi Bin Fersah'la daha icat edilmemiş denizaltıyla yolculuk ediyordum.

Üçüncü bilimkurgu devriyse Brian Aldiss'ten *Yıldız Gemisi* ile başladı. Metis'in bilimkurgu serisinden olan bu kitap beni o kadar etkiledi ki ondan esinlenerek bir roman bile kurguladım ve yazmaya hazır hale getirdim. Hemen ardından Asimov'un *Vakıf Dizisi* geldi. On sayfa üzerinde konuşabileceğim bu seri aklımı başımdan aldı adeta. Sadece uzay gemileri, robotlar ve diğer gezegenlerden ibaret gibi görünen bilimkurgunun ne kadar iyi işlenebileceğini anladım ve tabii bilimkurgunun ne kadar geniş olabileceğini de...

İşte şimdi kendimi bu tarzda edebiyat yapabilecek gibi hissediyorum. Benim yazım tarzım daha çok gerilim gibi görünüyor ama altında sıkı bir bilimkurgu alt yapısı var. Bu seride de aynı şeyi hissedebilirsiniz.

Hepinize iyi okumalar diliyor ve biraz uzayan önsözü burada bitiriyorum. Bir dahaki bölümde görüşmek üzere.

Gökcan Şahin

BÖLÜM BİR

İSİMSİZ

“Bir gün katil olacağım! Yemin ederim bir gün katil olacağım!” diye tısladı. Yanından geçmekte olduğu dilenci bir an ona seslediğini sanıp başını kaldırdı; ama umduğu bozukluğun yerine rüzgârı değdi eline. Beş yıldır her gün taktığı güneş gözlüğünü hışımla çıkardı adam ve tüm gücüyle sıkarak paramparça etti. Elindeki cam ve plastik yığını yanından geçtiği bir ağacın dibine atarken avucundan damlayan kanı fark etti. Ama eve varana kadar bunu umursamaya niyeti yoktu. “Şu insan denen mahlûkattan nefret etmekte haksız mıyım?” diyordu on bininci kez, sanki kendi insan değilmiş gibi. Hoş o da kesin değildi ya...

Bir motosikletliydi öfkesinin sebebi. Çalıştığı kebaççıdaki mesaisi bitince işinden çıkmış gayet sakin bir şekilde yürüme mesafesindeki evine gidiyordu. Caddeden karşıya geçerken yayalara yeşil yandığı için diğer tarafa geçmek için yola inmişti. Sağa sola şöyle bir bakmıştı, epey ileride birazdan duracağını düşündüğü bir motorlu dışında araç yoktu. Ağır ağır karşıya geçerken, çirkin yüzünü kapatması için kullandığı güneş gözlüğü, o motorlunun yavaşlamaya niyeti olmadığını görmesini engellemiştii.

Maganda ışığa umursamadan, muhtemelen yayanın onu fark edip yolundan çekileceğini düşünerek hızını dahi azaltmamıştı. Son anda motor sesini duyup kenara çekilmese çarpılması işten bile değildi. Doğal olarak beyne sızramış, müthiş bir refleksle hemen önünden geçen motosiklete sert bir tekme savurmuştu. Kimse o hızla giden bir araca dokunmaya bile cesaret edemezdi, ama o etmişti. Motorcunun bacağına isabet eden tekme aracın dengesini bozmuş, motoru yana devirmişti. O hızla metrelerce sürüklense de üstündeki koruyucu giysiler ve kask sayesinde zarar görmeyen sürücü kalkıp öfkeyle üzerine yürüme gafletinde bulunmuştu. Bir süre motorcunun hakaretlerini sakince dinledikten sonra aniden adamın yüzüne yumruğu yapıştırmıştı. Yumruğu beklemeyen adam balyoz yemiş gibi yere yığılıvermişti. Bu durumu hep garip bulurdu çirkin adam. Filmlerde dakikalarca dövüşen insanlar görürdü sürekli ama o ne zaman birine yumruk atsa hemen bayılıp gidiyordu.

Adam motorcuyu orda bırakıp yoluna sakince devam etmişti. İşte şimdi de bir gün katil olacağından dem vuruyordu. Kendisi de siparişleri götürürken motor kullanırdı ama asla magandalık yapmazdı. İnsanoğlu tuhaf bir mahlûkattı işte.

***

Eyüp'teki Haliç manzaralı apartmanına varınca hemen hemen her hafta bozulan dış kapının yine bozulmuş olduğunu gördü ve anahtarı çıkarmasına gerek kalmadan hafifçe ittirerek içeri girdi. Avucundan damlayan kanı şimdi umursamalıydı çünkü apartman sakinleri yerde kan

görmekten hoşlanmayacaklardı. Cebinden bir mendil alıp elini sardıktan sonra dört katlı apartmanın en üst katındaki dairesine basamakları ikişer üçer atlayarak çıktı.

Küçük ve çok sade bir dairesi vardı. İki oda bir salondtu, ama kullandığı sadece oturma odalarından biriydi. Burası onun için hem televizyon odası, hem yemek odası, hem de yatak odasıydı. Ayrıca balkonunda oturup dışarıyı seyretmeyi seviyordu. Mutfak, tuvalet ve bu oda dışında ev tamamen boştu ve belki de aylardır diğer yerlere hiç girilmemişti. Zaten akşam gelip sabah gittiği bu evi, yuvası gibi görememişti hiçbir zaman. Her sabah sanki bir daha görmeyecekmiş gibi bir hisle ayrılırdı evden ve elbette her akşam yine gelirdi.

Bugün de geçti işte, diye düşünüyordu kesik elini soğuk suyun altına tutarken. Aynadaki yüzüne bakmamaya çalışıyordu çünkü bu çirkin suratın hiçbir şeyden etmediği kadar nefret ediyordu. Tuhaf izlerle kaplı girintili çıkıntılı bir surat, alınının üzerinde simetrikliği kalmamış bir saç tabakası, tam kapanmayan sağ gözkapağı (geceleri özel bir gözlükle uyuyabiliyordu), içeri göçmüş sol şakak, bir tarafa eğik bir çene... Daha beter ne olabilirdi ki? Suratında bomba patlarsa ancak bu kadar çirkinleşebilirdi. Kim bilir belki de öyle olmuştu. Belki de dünyanın en yakışıklı insanıyken bir savaşın ortasında yediği koca bir mermi onu bu hale getirmişti. Belki de biri yüzüne asitli bir şey atmıştı... Belki de bir yangında olmuştu bu iz...

Bilmiyordu.

Kendi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Gökcan Şahin

Kimdi? Adı neydi? Nereliydi? Annesi babası kimdi? Bir ailesi var mıydı? Kaç yaşındaydı? Türk müydü? Bilmiyordu!

Tam beş yıldır bu bilinmezliklere bir set çekerek yaşamaya çalışıyordu işte.

Beş yıl öncesi geldi aklına. Haliç'in buz gibi sularında çırpınırken kendine gelişi...

İşte o anı çok iyi hatırlıyordu... En ince ayrıntısına kadar...

***

Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyor, hiçbir şey hissedemiyordu. Var mıydı, yok muydu, onu dahi anlayamıyordu. Bir şey onu bir yere çekiyordu; ama aşağı mı yukarı mı, içine mi dışına mı, belli değildi. Evrende başıboş dolaşan bilinçli bir nokta gibiydi. Kaybolmuş... Yitmiş...

Göz adlı bir organının olduğu fark etti birden, açtı onları. Ellerini, kollarını, ayaklarını, bacaklarını hissetti peş peşe. Bir bedeni olduğunu anladı. İşte şimdi bir şeyler hissediyordu. Üşümek... İlk hissi bu oldu. Sonra yoğun bir şeyin içinde olduğunu fark etti. Su! Her yanını kaplayan bir su tabakasının içindeydi ve dibe batıyordu. Kollarını, bacaklarını oynattı, çırpındı, yukarı çıkmaya çalıştı ve sonunda başardı. Başının suyun yüzeyini aştığını hissetti. Nefes alabiliyordu, hatırlayabildiği ilk nefesti o. Derin derin çekti içine havayı.

Gözlerini kapatan ıslak saçlarını kaldırdı ve ortalığın karanlık olduğunu gördü. Gece olmalıydı. Etrafta ışıklar yanıyordu, ama pek azdı.

Acımasız

Gerçi dolunayın ışığı epey aydınlatmıştı havayı. Çevresindeki suyun kıpkırmızı olduğunu gördü. Hiçbir şey hatırlayamadığı halde bunun kendinden yayılan kanın kırmızısı olduğunu biliyordu bir şekilde. Acıyı hissetti sonra. Kafası, vücudu, her yanı dayanılmaz biçimde ağrıyordu. Midesi bulanıyordu, başı dönüyordu. Her an bayılabilir ve tekrar suyun dibini boylayabilirdi. Etrafına göz gezdirdi zar zor. Kıyıya yakın olduğunu fark edince tüm gücüyle yüzmeye başladı. Tüm acısına rağmen yapacak başka bir şeyi olmadığı için yüzdü, yüzdü ve yüzdü. Kendini kıyıya atar atmaz bilincini kaybetti.

Kendine geldiğinde hava hâlâ karanlıktı. Ay dahi aynı yerinde gibi görünüyordu. Çok az baygın kalmıştı anlaşılabilir. Çıplak olup olmadığını görmek için üzerine baktı. Bir giysisi vardı, ama kumaştan değildi. Kandandı. Yarı pıhtılaşan kan, her yanını kaplamıştı. Sanki derisinin gözeneklerine kadar her yanı kanamıştı veya kanıyordu.

Ayağa kalktı. Kirpiklerinden iri bir damla kan düştü önüne. Saçını yokladı. Bir kısmı kurumuş olan kan saçlarında da vardı.

“Şşt, birader,” diye bir ses duydu arkasında. Hemen döndü. Üç genç tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Birisi iki elini birleştirmiş, burnuna tutmuştu. Feci bir koku yayılmaktaydı üçünden de. Bu kokunun ne olduğunu bilmiyordu, ama hiç hoşuna gitmediği kesindi.

“Hasiktir, bu ne lan?” dedi şapkasını ters takmış olan genç. “Çıplak lan bu! Haha. Boya küpüne düşmüş gibi...”

“Sen ne ayaksın lan?” dedi bir diğeri. “Sarhoş musun? Deli misin? Tımarhaneden mi kaçtın lan yoksa?”

"Ben kimim?" dedi onlara. Sesi çıkmıştı, konuşabiliyordu. Ama konuşur konuşmaz ağzına dolan bakır tadından iğrendi.

"Adama bak ya, valla tımarhaneden kaçmış bu, bulaşmayalım bence," dedi elini koklayan.

"Dur lan, belki biraz mangır vardır."

"Ulan adamda elbise yok, ne mangır!" diye itiraz etti şapkalı.

"Neredeyim?" dedi bu kez.

"Haliç burası Haliç! Boklu dere de deriz biz buraya, haha..."

"Dur lan," dedi şapkalı. "Şunun üstündeki neymiş, boya mıdır nedir..." Ona doğru yürüdü. Arkadaşlarına cesaret gösterisi yapar gibi gururlu görünüyordu. Parmağını kanlı vücuduna değdirdi ve dudağına götürdü. "Kan lan bu!" dedi diğerlerine dönüp.

İsimsiz adam kendisine dokunulmasından hiç hoşlanmamıştı. Hem bu şapkalı gençte kötülüğün kokusu almıştı. Daha doğrusu zihninde onun kötü olduğuna, düşman olduğuna dair bir fikir belirmişti. Bir karıncalanma, bir şey yapma isteği duydu. Genç adam, koluna bir kez daha dokununca bu hissine set vurmaktan vazgeçti. Çocuğun kolunu kaptı, makarna çubuğu gibi kırdı. Genç, çığlıklar atmaya başlayınca şaşırdı çıplak adam ve bir an önce oradan uzaklaşmaktan başka bir şey istemedi. Tüm gücüyle koşmaya başladı. Kıyı boyunca koştu. Bir yerde bir yosuna basıp kaydı ve tekrar Haliç'e düştü. Sonra tekrar çıktı sudan. Üzerindeki kan tabakasının çoğu gitmişti şimdi. Üzerinde bir yara da göremiyordu. Yüzüne dokundu, feci bir acı hissetti. Saçlarını elledi, kökleri bile ağrıyordu. Üstelik eline, nazlı nazlı akan kan bulaşmıştı. Demek ki vücudunu saran tüm kan başından akıyordu. Şakağından süzülen bir ıslaklık bunu doğrularcasına yere damladı.

Acımasız

Şakağındaki kanı eliyle silerken arkasından sert bir ses duydu: "Olduğun yerde kal! Ellerini kaldır ve yavaşça bana dön!" Adam önce bu sese itaat edip etmemesi gerektiğini anlayamadı. Ama dönüp ona bağırarak adamın elindeki silahı görünce içgüdüsel bir hareketle ellerini kaldırdı. "Ben polisim," dedi uzun boylu, sivil kıyafetli adam. Gözleri mavi, kısacık saçları kahverengiydi. Önce onun çırılçıplak bedenini süzmüş, sonra silahını indirmeden yaklaşmaya başlamıştı. Bir anda ellerini kelepçeli buldu isimsiz. "Sakın zorluk çıkartayım deme," diyen silahlı adam, cep telefonunu çıkardı ve bir polis otosu istedi. Giysi getirilmesini de tembihlemeyi unutmadı.

Birkaç dakika sonra mavi-kırmızı ışığı yanan ama sireni ötmeyen bir arabadaydı isimsiz adam. Sivil polis de onu arka koltuğa bindirdikten sonra şoförün yanına geçmişti. Araç sahil yolunda bir süre seyrettikten sonra sağa saptı, birkaç ara sokaktan geçip eski bir binanın önünde durdu. "Eyüp İlçe Emniyet Müdürlüğü" yazıyordu binada. Okuma-yazma bildiğini o sırada keşfetti. Üstelik bir yazı daha gördü kapıda. Bunun Osmanlıca olduğunu her nasılsa biliyor, hatta yazıyı rahatlıkla okuyabiliyordu: *Eyyüp Sultan Polis Merkezi. 1340.*

***

Her ne kadar hafızası yitik de olsa hiç de yanlış okumamıştı. Eyüp Emniyet Amirliği ya da Eyüp karakolu olarak da bilinen bu eski bina hicri takvime göre 1340, miladi takvime göre 1921 yılında Eyüp İskele Caddesi ile Boyacı Sokağı'nın birleştiği yerde eski bir Yeniçeri kulluğunun üzerine yapılmıştı. İsimsiz adam, yarım saat sonra bu binanın sorgu odasında buldu

kendini. Masadaki çay bardağına gözünü dikmiş oturuyordu. Az önce ilk geldiğinde de bir bardak içmişti ve şimdi önündeki bardağı boşaltmayı düşünmüyordu. Odaya, onu bulan sivil ile iri yarı bir kadın polis girdi.

"Anlat bakalım," dedi erkek polis, masanın karşısındaki sandalyeye ters oturarak. Zanlı boş boş bakmakla yetindi.

"Peki, kim olduğunla başlayalım. Üzerinde kimlik yoktu. Bunun bile tek başına suç olduğunu biliyor olmalısın... Ki çırılçıplak Haliç kıyısında ne yaptığına gelmedik bile."

"Bilmiyorum."

"Bunun suç olduğunu mu?"

"Kim olduğumu." Sesi zayıf değildi, ama önüne bakıyor olması, polislerde hiç de olumlu bir kanaat oluşturmayacaktı. Oysa o sadece hafızasını zorluyor, bir şeyler hatırlamak için tüm gücüyle çabalıyordu.

"Hafızanı mı kaybettin?" dedi kadın polis. Sesi erkekten farksızdı.

"Galiba. Bu gecedен öncesini hiç hatırlamıyorum."

"Peki bu gece ne oldu?"

Suyun altında uyanışından itibaren her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Polisler sürekli iğneleyerek, söylediklerinin saçma olduğunu yüzüne vurarak başka şeyler öğrenmeye çalıştılar ama olmadı.

"Peki seni bu hale neyin getirdiğini biliyor musun?"

Ellerini yüzüne götürdü. Başını hayır anlamında salladı.

"Yüzüne ne olduğundan haberin var mı?"

"Ne olmuş yüzüme?" dedi heyecanla. Kadın polis odadan çıktı ve bir dakika sonra bir el aynasıyla geri döndü. Aynanın, etrafındaki işlemlerden bir kadına ait olduğu anlaşılıyordu, muhtemelen onundu.

Acımasız

Adam yüzüne bakar bakmaz aynayı duvara vurup parçaladı. Kıpırmızı, biçimsiz, yara bere dolu yaratılmış bir suratı gördüğü. Kadın polisin o an attığı çığlık kulaklarını elleriyle kapamasına sebep oldu. Sivil, elini masaya vurdu ve meslektaşını sakinleştirmeye çalıştı. O ise elini suratına kapatmış öylece duruyordu. "Ben kimim? Ben kimim? Ben kimim?" diye durmadan tekrarlıyordu.

Bir süre sonra başkomiser dedikleri adam geldi odaya. Kelli felli, güçlü kuvvetli bir adamdı. Şöyle bir odada dolaşp iki polisten bilgileri aldıktan sonra boğazını temizledi ve konuştu. "Diğer emniyet birimlerine adamın eşkâlini verdim. Herhangi bir aranma durumu yokmuş. Gece yarısı Haliç'te çınlıçplak yüzmek her ne kadar tuhaf bir durum da olsa suç teşkil etmiyor elbette." Biraz durakladı, burnunu kaşdı. Adama baktı. "İstedğin zaman gidebilirsin. İçtiğin çayın bardağından parmak izini aldık, bir işe karışırsan tekrar görüşürüz haberin olsun."

Başkomiser arkasını dönüp odanın kapısına yöneldi.

"Ama nereye?" dedi adam. "Nereye gideceğimi bilmiyorum." Başkomiser durup bir süre düşündü.

"O zaman bu gece burada kal, yarın seni bir hastaneye gösteririz."

Hastane lafını duyunca tuhaf bir nefret duygusu hissetti içinde... Delicesine reddetmek istedi, ama en azından bu gece karakolda kalabilmek için başını ağır ağır salladı.

***

Sabah polisler tarafından uyandırıldı. Yan yana koyulmuş birkaç sandalyenin üzerinde bir battaniyeyle kıvrılıvermişti.

"Kalk hadi. Karnını doyur, poğaça falan var," dedi kalın bir ses. İri yarı kadın polisti bu. Hemen yüzünü kapatmak, ona bu çirkin yüzünü göstermemek istedi. Ama her zaman eli yüzünde kalamazdı ya. Boş verip gösterdi yüzünü. Kadının pek tepki vermemesi, öğrenme belirtisi göstermemesi şaşırttı onu. Acaba yüzüm mü düzeldi diye bile düşündü; ama karakolun tuvaletine gittiğinde öncekinden pek de bir farkı olmadığını keşfetti. Sadece kızanklıklar gitmişti ve kesikler kapanmıştı. Önceki gün litrelerce kan akıtan kesiklerin hemen kapanmış olması onu şaşırtsa da bu çirkin surat, buna sevinmesini engelliyordu. Yüzüne biraz su çırpıp tuvalet ihtiyacını gördü ve çıktı. Aralarında kadın polisle sivil polisin de olduğu dört kişi bir masaya poğaçaları yığılmış karınlarını doyuruyorlardı. Bardaklar da sımsıcak çayla doldurulmuştu. Özlemlerle baktı sofraya.

"Gelsene," dedi önceki gün onu bulan sivil polis. "Acıkmışsındır."

Seve seve kabul etti bu teklifi. Kendine ayrılan sandalyeye oturdu ve zevkle dört poğaça götürdü. Pek konuşmadı ama polislerin kendi aralarındaki konuşmaları dinledi. Kadın polisin adı Sumru'ydu. Sivil polis Koray, diğer ikisi de Demir ve Sarper'di.

"Hâlâ bir şey hatırlamıyorsun değil mi?" dedi Koray.

Başını iki yana salladı çayından iştahla bir yudum alırken.

"Bir dakika, senin yüzündeki çizikler gitmiş mi?" dedi Sumru, kaşlarını çatıp dikkatle suratına bakarken.

"Vallahi gitmiş," dedi Koray. "Vay be, bu kadar hızlı iyileşeni görmedim."

Acımasız

"Zaten küçük çiziklerdi," diye kendini savunmaya çalıştı, bunu neden yaptığını bilmeden. Belki de diğer insanlardan farklı veya üstün görünmek gibi bir şey ona itici gelmişti.

Sofrayı kaldırmalarından birkaç dakika sonra başkomiser geldi. "Ooo, gizemli adamımız uyanmış," dedi. O bunu samimi zannederken başkomiser birden parladı: "Lan bunun hâlâ ne işi var burada? Sabah hastaneye götüreceksiniz demedim mi? Öğlen oldu lan."

"Tamam şef, götürüyorum hemen," dedi Koray sandalyesinin arkasındaki ceketini giyerken.

"Bir zahmet!"

Koray, kolundan hafifçe tuttu. İtiraz etmeden Koray'ın peşinden gitti ve arabasına bindi.

Yola çıkmalarından beş dakika sonra, içinde sürekli büyüyen panik duygusuna karşı koyamadı. "Dur!" dedi aniden. Sesi istediğinden yüksek çıkmıştı.

"Ne?"

"Hastaneye götürme. Burada ineyim ben."

"Allah Allah! Ne oldu kardeşim? Gidip şu hafızanın nereye kaybolduğuna baktıracağız altı üstü. Başını çarpmışsındır, beyin kanaması falan vardır."

"Hayır, hayır! İndir beni hemen!"

"Manyak mısın sen kardeşim? Şefe ne derim sonra?"

"Koray! Beni hemen indir. Kötü şeyler olacak yoksa."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Koray. Sesi halen sakindi. Gözünü yoldan ayırmıyordu.

Bu cevap ve hâlâ yola devam ediyor olmaları İsimsiz'in içindeki öfke duygusunu açığa çıkarmıştı. Paniği bile bastırıyordu. Hemen o an Koray'ı öldürüp kaçmak istedi. Ama içindeki bir şeyler ona Koray'ı öldürmemesi gerektiğini fısıldıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama sanki insanları değerlendiren altıncı bir duyusu varmış gibi Koray'ın bu dünyada olup olabilecek en iyi insanlardan biri olduğunu anlayabiliyordu. Ona bir şey yapmayacaktı... Son ana kadar...

"Bak kardeşim, seni tehdit etmiyorum. İnmek istiyorum sadece. Hastaneye falan gitmek istemiyorum. Suçlu muyum? Hayır. Şüpheli miyim? Hayır. O zaman beni alıkoyamazsın böyle."

Koray sağa yanaştı. "Tamam, in o zaman," dedi. "Bir daha da gözüme gözükmeme."

"Sağ ol," deyip kapıyı açtı.

"Dur bir dakika, dur," dedi Koray, o inmeden önce. Cebinden bir yüzük çıkarıp eline tutuşturdu. "İstediyin zaman gözüme gözükebilirsin. Yerimi biliyorsun."

Bu harekete şaşırsa da içten bir teşekkürle indi ve kapıyı kapattı. İşte yine özgür ama yalnızdı.

BÖLÜM İKİ

ACI

Koray'ı bir daha görmemek isterdi. Nedense bir kez gördüğü birini bir daha görmek istememe gibi bir huyu olduğunu keşfetmişti. Ama gördü. Kendi ayağıyla gitti ona. Bir ay boyunca sokaklarda hayatta kalmaya çalıştıktan sonra dayanamayıp karakolun yolunu tuttu.

Elbiseleri paramparça olmuş, zavallı bir serseri görünümündeydi içeri girerken. Bu haldeyken karakolda kimsenin onu tanımayacağını düşünmüştü, ama kapıdan girer girmez ilgi dolu bakışlarla karşılaşınca durumun hiç de öyle olmadığını anlamıştı. Örneğin Sumru hemen tanıdı onu. "Aa! Sen?" demişti erkek sesiyle.

"Koray nerde?" diye sormuştu o. Ama daha cevap almadan görmüştü Koray'ı. Başkomiser'in odasından çıkıyordu.

"Ooo, isimsiz kahraman gelmiş," dedi Koray. Gülmüyordu. Şöyle bir süzdükten sonra onu kendi odasına aldı.

"Çok kötü kokuyorsun. Galiba hâlâ bir şey hatırlayamadın."

Cevap vermedi İsimsiz. Odayı inceliyordu. Geçen sefer geldiğinde bu odanın Koray'a ait olduğunu fark etmemişti.

"Yeni terfi oldum," dedi Koray. "Artık başkomiserim. Bizim başkomiser de emniyet amiri oldu. Çünkü emniyet amirimiz emekli oldu."

"Anladım."

"Git, bir duş al, sana temiz çamaşır bulurum şimdi. Sonra da yemek yersin."

İsimsiz, memnuniyetle kabul etti.

"Eee anlat bakalım," diyordu Koray, yarım saat sonra karşısında kıymalı pideyi büyük bir iştahla götüren adama.

"Ne anlatayım?" der gibi baktı.

"Bu arada kendine bir ad koydun mu? Ne diyeceğiz sana?" İsimsiz, pidenin köşesinde kalmış bir acı biber yığınına ağzına atınca dilinin yandığını hissetti.

"Uu, acı..." dedi elini suya götürerek.

"Vay, Acı ha? Sana uyar doğrusu. Hafızanı kaybediyorsun, çırılçıplak, kanlar içinde Haliç kenarında bulunuyorsun, sonra hastaneye gitmemek için polis arabasından iniyorsun, bir ay serseri gibi yaşıyorsun ve geri dönüyorsun. Senin için en uygun ad budur herhalde: Acı."

"Adım acı değil, ağzıma acı geldi," dedi.

"Biliyorum canım. Ama madem adın yok, Acı olsun işte."

"İyi, öyle olsun," anlamında başını salladı.

***

İşte o günden beri Acı diyorlardı ona. İsmi veren de Koray olmuştu, onu kebabçının yanında işe sokan ve yaşam şansı veren de. Artık

Acımasız

müşterilere motosikletle siparişlerini götürecekti. Restoranın sahibi, çirkin yüzü nedeniyle müşterilerin siparişleri azaltacağından korkmuştu başta, ama öyle bir şey olmamıştı. Hatta güler yüzü ve sıcaklığıyla işleri daha da iyi hale getirmişti. İnsanlar onun yüzünün neden bu halde olduğunu soruyor, sıcak ve acı dolu bir hikâye dinliyorlardı. Sonra da lahmacunu veya kebabı sürekli ondan istiyorlardı. Aslında anlattığı hikâye kendi öyküsü değildi, bir gece uyumadan önce uydurduğu bir şeydi.

“Bir iş kazası,” diye başlıyordu anlatmaya. “Beş sene önce bir asfalt işinde çalışıyordum. Biliyorum ağır iş; ama ekmek parası işte. Çoluk çocuğa ekmek götürüyorduk sonuçta. Bir gün asfalt döşerken başım döndü, kaynar asfaltın üzerine yüz üstü düştüm. Üff, o acıyı sormayın! Hiç kimse öyle bir şey yaşamamıştır. Yüzüm gözüm bu hale geldi. Doktor kör olmadığım için şanslı olduğumu söyledi. Yüzüm yanınca işi de bıraktım. Karım beni terk etti, çocukları da alıp gitti. Sonra öğrendim ki başka biriyle evlenmiş. Ben de bu kebabçıda iş buldum. Allaktan patron iyi adam, bu halimle işe aldı beni, ekmek paramı kazanmamı sağladı.”

O kadar gerçekçi konuşuyordu ki ona inanmamak imkânsızdı. Kimi zaman gözlerinden yaşlar bile boşanıyordu müşterilerin.

Bu kadar kolay yalan söyleyebilmesine kendi de şaşırıyordu ama öyleydi işte. Şu beş yıl içinde o kadar çok yalan söylemişti ki... Hem de hiç kimseyi şüphelendirmeden.

***

Acı, bütün bunları düşünürken akşam yemeğini yemiş, pencerenin kenarına geçmişti. Motosikletliye olan öfkesi hâlâ tazeliğini koruyor ve sürekli zihnini meşgul ediyordu. Hafif hafif çiseleyen yağmuru izlemesi de bu durumu pek düzeltmiyordu. Kara bulutlarla kaplı gökyüzü zifiri karanlıktı. Ve bu ışsızlık içini daha da sıkıyordu.

Koray'ı görmek istedi birden. Onu görüp bir kez daha teşekkür etmek, uzun uzun sohbet etmek... Belki sıkıntısı bir nebze olsun geçirdi. Telefonunu aldı eline ve aradı.

"Efendim?"

"N'aber Koray?"

"İyidir aslanım, senden?"

"Eh işte... İçim sıkılıyor biraz. İşin yoksa muhabbet ederiz biraz diye düşündüm."

"Karakolda nöbetçiyim bu gece ya. Aslında buraya gelebilirsin. Demir, Sarper, Sefa ve Ali dışında kimse yok. Şef de evde. Burada oturur laflarız."

"Tamamdır, yoksa patlayacağım evde. Dışarıdan biraz kuruyemiş alır gelirim."

"Aslansın. Hadi görüşürüz."

"Görüşürüz."

Yirmi dakika sonra karakoldaydı. "Kolay gelsin beyler," dedi içerideki beş polisi görür görmez.

"Ooo hoş geldin," dedi Koray ayağa kalkıp.

"Görev başında rakı içmezsiniz diye kola getirdim," dedi elindeki poşetleri masanın üzerine koyup.

Acımasız

"İyi yapmışsın aslanım, ee ne var ne yok?"

"Ne olsun ya... Koşuşturup duruyoruz."

"Memnunsun değil mi işten..."

"İyi ya, iş bakımından bir sorun yok. Ama son günlerde biraz bunaldım. Önceki hayatımı daha fazla kafaya takmaya başladım. Bir de daha çabuk öfkeleniyorum. İnanır mısın, bugün yanımdan hızlı gidiyor diye bir motosikletliyi patakladım."

"İyi yapmışsın abi, onlara ben de gıcık oluyorum," dedi Sefa adlı polis. Henüz yirmi beş yaşında yeni bir memurdu.

"Tamam, biraz haklıyım ama sonunda katil olacağım diye korkuyorum. Şaka maka değil, gerçekten adam öldürebilirim şu ara. Baksana bugün gözlüğüm de yok. Neden? Sinirden paramparça ettim çünkü."

"Bir tatile çık istersen. Kazım abiden izin alırım senin için," dedi Koray, bir antepfistiğini kabuğundan ayırırken.

"Bilmiyorum ya, olabilir aslında. Ama daha çok sinirimi çıkaracak bir şeylere ihtiyacım var. Bir kum torbası falan mı alsam?"

"Buldum! Sana bir hafta izin alayım, gel buraya, seni sorguya sokalım, yakaladığımız heriflerin ağzından laf almaya çalışırsın. Hem zorlarlarsa biraz da patakırsın." Göz kırptı.

"Ciddi misin?"

"Herhalde. Amire de söyleriz, ne olacak. Biraz sert adam ama kabul edecektir. Zaten geçen iki vakada da adamları konuşturamadık. Epey haşlamıştı bizi. Sen işe yararsın. Hem güçlü fiziğin işe yarar hem de..."

"Biliyorum biliyorum, bu canavar gibi yüzü gören adamlar hemen öter zaten..."

"Öyle demeyecektim yahu! Sen de lafı neresinden anlıyorsun! Hem de sen stres atar rahatlırsın diyecektim."

"Hadi bakalım, öyle olsun."

"Anlaştık o zaman, pazartesi hemen başlıyoruz."

Tüm gece kuruyemişleri yiyip kolaları tükettiler. Hiçbir olay çıkmadı. Kimse karakola gelmedi. Eyüp'ün İstanbul'da en az suç işlenen ilçelerden biri olmasının semeresini yediler. Acı gün ağarırken eve gitti ve öğlene kadar deliksiz uyudu.

***

"Konuş lan! Kimden aldın malları?"

"Abi ne malı? Ben mal falan bilmem. Bırakın gideyim."

"Kes lan! Üzerinde iki torba eroin çıktı. Hâlâ ne malı diyorsun."

"Abi, onlar üstümde ne arıyor bilmiyorum, valla bilmiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Koray. Yirmi yaşında gösteren kara kuru bir adamı sorgu odasındaki. Bir ihbar sonucu bir gece kulübüne baskın yapılmış, bu genç üzerinde uyuşturucuyla yakalanmıştı.

Koray sandalyenin üzerindeki ceketini sertçe çekti, omzuna attı, dışarı çıktı. Bir dakika sonra kapı tekrar açıldı. Sıfır kol siyah tişörtlü bir adam içeri girdi. Sandalyedeki zanlı gözlerini korkuyla açtı. Adamın kollarındaki kasları ortaya çıkaran giysisiyle tehditkâr bir şekilde yürümesi değildi onu korkutan. O biçimsiz suratu, tıpkı küçüklüğünde annesinin onu

korkutmak için anlattığı masallardaki öcülere benziyordu. Yanıklar nedeniyle çukur çukur olmuş yanaklar, şekilsiz bir çene, asimetric gözler, olmayan kaşlar... Evet, bu kesinlikle bir masal yarattığı olmalıydı.

Yaratık, az önce Koray'ın ceketini astığı sandalyeye oturdu.

"Duyduğuma göre uyuşturucu satıyormuşsun," dedi.

Genç başını 'hayır' anlamında sallamakla yetindi. Titrer gibi, hızla iki yana sallamıştı.

"Evet, evet, satıyorsun. Onlar yalan söylese, bu gözler yalan söylemez." Dehşet verici gözlerini ona dikti, daha da sindirmek ister gibi. Çocuğun korkudan terlediğini görünce masada öne kaykıldı ve aniden "böhh!" diye bağırıldı. Genç, sandalyesiyle beraber arkaya düştü. Acı, gülmek için kendini zor tuttu. Bu iş gerçekten de eğlenceli olacaktı galiba.

"Konusacak mısın yoksa yanına mı geleyim," dedi masanın arkasında kaybolmuş gence.

"Zehir Haluk! Zehir Haluk'tan alıyorum malları."

"Kalksana oğlum, otur sandalyene rahat rahat konuş."

Genç, emir verilmiş gibi hemen kalkıp sandalyeye eskisi gibi oturdu.

"Tüm bölgeye o dağıtıyor malları."

"Güzel, akıllı çocukmuşsun... Nerede buluruz bu Zehir Haluk'u?"

"Bir sürü mekânı var abi, her gece başka yerdedir."

"Hepsini biliyor musun?"

"Hepsini kimse bilmez. Ama birkaç tane biliyorum abi."

“Tamam, ödülü hak ettin. Ben gidiyorum ve Koray geliyor. Ona tüm mekânları bir bir sayacaksın. Onun mekânını bilebilecek herkesi öteceksin. Tanıdığın diğer tüm satıcıları da söyleyeceksin. Anlaştık mı?”

Genç ilk kez tereddüt eder gibi oldu. Acı, bu fırsatı iyi değerlendirdi. Masaya öyle bir yumruk attı ki, tahta kırıldı, masa ikiye ayrıldı. Genç yerinden sıçrayıp odanın köşesine kaçtı. Acı, bunu yapmak istememişti elbette. *Tuhaf*, diye düşündü gene. *Bu masa mı çok dandik? Bende mi bir gariplik var?*

Bu arada köşedeki genç “Tamam abi, tamam abi,” diye tekrarlıyordu durmadan. Acı, bir şey söylemeden çıktı. Epey gerilmişti.

Dışarı çıkınca Koray ve başka iki memurun kahkahalarla güldüğünü görünce rahatladı, o da gülmeye başladı.

“Oğlum, yemin ediyorum sen buradayken hiçbir suçlu elimizden kaçamaz,” dedi Koray, kahkahaların arasında. “Ha, bu arada o masanın parasını maaşından keseriz.”

***

İlk sorgu deneyiminden bu yana beş gün geçmişti. Ondandır sonra on sorgu daha yapmıştı ve biri hariç hepsinde başarıya ulaşmıştı. “Onda dokuz,” demişti Koray. “Müthiş bir başarı. Sonuncusu bir zamanlar sirkte çalışmış olmasaydı, o da kolay işti.”

Şimdi saat gece üçü gösterirken yatak-yemek-oturma odasındaki yatağında uzanmış, kollarını başının altına almış boş boş tavana bakıyordu.

“Ne tuhaf,” diyordu kendi kendine. “Şimdiye kadar hiç rüya görmedim. Hatta rüya ne demek onu bile bilmiyorum. Oysa insanlar bir şeyler görüyor olmalı ki her gün birbirlerine anlatıyorlar.”

Bu düşünce yine kendini diğer insanlardan farklı hissetmesine yol açtı. Haliç'te kendine gelişini tekrar hatırladı. Acaba ne olmuştu ondan önce? Bir gemiden veya tekneden mi atılmıştı? Bıçakla yüzü parçalanıp Haliç'in sularına atılmak istenen bir cinayet kurbanı mıydı? Belki de mafyaydı ve bir hesaplaşma sonucu o hale gelmişti? Uzaylılar tarafından bile kaçırılıp üzerinde deneyler yapılmış, hafızası silinmiş ve Haliç'e atılmış olabilirdi. Ki aklına en çok yatan bu son olasılıktı aslında. Bu durum üzerindeki çizikleri açıklardı, yüzünün çirkinliği de onların işi olabilirdi. Belki de doğduğundan beri onların elindeydi. O yüzden parmak izi hiç kimseye uymuyordu, o yüzden kayıp insanların eşkâllerine benzemiyordu.

Hatta belki de oydu uzaylı. Bir UFO'da iç çatışma çıkmıştı ve onu yeryüzüne atıp gitmişlerdi. O yüzden diğer insanlardan daha güçlüydü. O yüzden yüzü böyle tuhaftı, o yüzden rüya görmüyordu. Olamaz mıydı?

“Ben kimim?” dedi yüksek sesle. “Kimim ben? Kimim? Kim!”

Yatağından fırladı. Kâbustan uyanan biri gibi...

“Bunu öğrenmem lazım, bir şekilde o gün neler olduğunu araştırmam lazım. O gece etrafta UFO falan görülmüş mü? O günlerde bir mafya çatışması olmuş mu?”

Hemen yatağının yanındaki telefonu kaptı. Gece olmasını umursamadan Koray'ı aradı. Durumu anlatıp bunları öğrenmek istediğini söyledi. Koray UFO fikrine önce epey gülse de onu teselli ederek ertesi gün bir çözüm bulacağına söz verdi.

Acı, telefonu kapatıp rahatlamış olarak uyudu. Yine rüya görmedi.

***

Ertesi sabah erkenden karakoldaydı. Koray henüz gelmemişti. "Uyuyakalmıştır," diyordu Sumru. "Belki çalar saatini kırmıştır sinirden. Neyse sen geç otur, gelir o birazdan."

O sırada emniyet amiri teşrif etti. Her zamanki sert sesiyle bağıyordu. "Sallanmayın sallanmayın. Şu uyuşturucu çetesini çökertene kadar beş dakika dinlenmek yok ona göre!"

Amir, oradan geçip odasına girene kadar suni bir hareketlenme oldu. Kapı kapandığı an her şey eski haline döndü.

"Nedir şu uyuşturucu çetesi olayı?" diye sordu Acı.

"Hani geçen gün bir çocuğu konuşturmuştun ya..."

"Evet?"

"Onun çetesinin peşindeyiz. İş çok büyük çıktı. Şu Zehir Haluk dediği adam İstanbul'un en büyük adamıymış bu işlerde. Her sene adını değiştirip duruyormuş. Mesela geçen sene Fuat diye birinin peşindeydik, sonra ortadan kayboldu. Meğer Fuat da oymuş, öncekiler de. Çeteden on beş kişi yakalandı ama Zehir'e ulaşmaya çalışıyoruz şimdi."

"Anladım, büyük iş."

"Hem de çok büyük."

O sırada Koray içeri girince ayağa kalktı Acı. Esneye esneye yürüyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, geç kalmasına rağmen hiç uyumamış gibiydi.

Acımasız

“Gece boyunca uyutmadın lan beni,” dedi bir kez daha esneyip. “Gittim polis arşivlerine baktım gece gece. Senin bulunduğun geceki tüm dosyalara baktım. Hatta ondan önceki bir haftalık dosyalara da baktım. Sonucu özetleyeyim: O günlerde, yani 10–17 Mayıs 2004 tarihleri arasında herhangi bir mafya veya çete çatışması görünmüyor. Herhangi bir kayıp olayı da yok İstanbul genelinde. İki çocuk ve evden kaçtığı aşikâr bir genç kız dışında. Onlar da zaten sen olamazsın. UFO olayına gelince... İlginçtir ki iki ihbar var 17 Mayıs gecesine ait.”

Acı dikkat kesildi. O güne kadar hiçbir şeye bu kadar odaklanmamıştı. Koray ifadesiz bir yüzle devam etti.

“Sütlüce’de hava almaya çıkmış bir adam havada iki cismin hızla uçtuğunu söylemiş, o sırada karısıyla kavga edip terasta sigara içen bir adam da aynı ifadeyi vermiş, hatta fotoğraf da çekmiş. Ama...”

“Ama ne?” Çok sabırsızdı Acı.

“O ışıkların UFO’yla falan alakası olmadığı anlaşılmış. İki Amerikan helikopteriymiş onlar.”

“Amerikan helikopterlerinin ne işi var burada?” dedi hayal kırıklığına uğrayan adam.

“Valla onu bilemem. Bir sebebi vardır. Olmasa zaten diplomatik kriz çıkardı. İzinleri varmış yani.”

“Anladım,” dedi Acı, koltuğa oturdu. “Yine benle ilgili bir şey yok yani.”

“Üzülme be aslanım, hayatın tadını çıkar.”

Acı sessiz kaldı.

Bir şeyin tadını çıkaracak durumda değildi.

***

Emniyet amiri, kapıyı kırarcasına dışarı çıktı. "Beyler, Zehir'in yeri tespit edilmiş. Çabuk çabuk! Yakalayıp getirin şu adamı!"

Karakol saniyeler içinde hiç olmadığı kadar hareketlendi. Polisler çelik yeleklerini giyip silahlarını kontrol etmeye başladılar. "Telsizlerinizi açık tutun! Her gelişmeyi bana bildirin!" diye bağıırıyordu hâlâ amir.

Acı başını kaldırdı, çelik yeleğini giymiş, silahını kontrol eden Koray'a döndü.

"Ben de geleyim."

"Nereye geliyorsun?"

"O adamı yakalamaya."

"Manyak mısın oğlum! Çok tehlikeli. Senin cesedini mi taşıyalım?"

Acı bir anda Koray'ın elindeki silahı kaptı, emniyetini açtı, kendi başına dayadı. "O zaman buradan taşırsın cesedimi!" diye haykırdı. Karakol birden dondu. Herkes işini gücünü bırakıp onlara döndü. Emniyet amiri odasına girmişti ve bu anı kaçırın sadece oydu.

"O çocuğu ben konuşturmadım mı? Sizin çeteyi bulmanızda bir katkı yok mu? Ben de sizle gelmek istiyorum. Öleceksem öleyim, çok da umurumda! Bir şey var, hissediyorum. O adamı yakalamaya ben de gitmeliyim. Anlıyor musun?"

"Tamam aslanım tamam, sakın ol. Sen de gel, tamam. Geride durursun."

Acımasız

Acı silahı indirdi, emniyeti kapattı ve elinde bir cambaz gibi döndürüp Koray'a uzattı. Silah ona hiç yabancı gelmiyordu, oysa beş yıldır ilk kez eline almıştı bu metal ölüm makinesini.

"Bana da bir silah ver," dedi.

"Oğlum sen bunu kullanmayı biliyor musun?"

"Galiba biliyorum. Sen ver."

"Valla yakacaksın beni."

***

Koray'ın gri BMW'sindeydiler. Acı, Koray'ın verdiği silahı kemerine takmış camdan dışarıyı seyrediyordu dalgınca.

"Nereye gidiyoruz?" dedi.

"Zehir bir uyuşturucu teslimatına bizzat katılacakmış bugün. Esenyurt-Çatalca arasında ıssız bir mekânda olacakmış. İstihbarat yeni geldi, teslimat bir saat sonra. Yetişmemiz lazım." O sırada ağır ağır giden bir Şahin'i solluyordu.

"Anladım," dedi Acı. "Çatışma çıkacak..." Elini silahına götürdü. Çatışma çıkarsa en önde kendisi olacaktı. İntihar etmektense bir işe yarardı en azından.

BMW, arkasındaki üç polis aracıyla konvoy şeklinde ilerliyordu. E6 üzerinden gidilecekti mekâna. Duyduğuna göre Esenyurt polisiyle ortak bir operasyon olacaktı. Aslında Esenyurt polisi tek başına halletmek istemişti, ama Şef bağıra çağıra, çeteyi kendilerinin açığa çıkardığını ve operasyonun onların hakkı olduğunu söylemişti meslektaşına.

Kırk beş dakika sonra teslimatın olacağı arazinin üzerinde konuşlandılar. Önceden gelip etrafı kontrol eden çete üyelerinin göremeyecekleri kadar uzakta olmaya dikkat ettiler. Keskin nişancıların dürbünleri durumu her an izlemeye yarıyordu. Teslimat anında hemen müdahale edilecekti.

Koray ve Acı BMW’de işaret gelmesini beklerken Acı sordu:

“Bu adamın nasıl biri olduğunu biliyor musunuz? Tanıyor musunuz yani?”

“Tanıdığımızı sanıyoruz. Dört beş yıldır İstanbul uyuşturucu piyasasının en etkili ismi olduğu kesin. Her sene kimliğini değiştiriyor ve sanki öncekini deviren yeni bir lider gibi gösteriyor kendini. Oysa hep aynı kişi. Ve diğerlerine şans tanımıyor. Kendi işlerini kendi yapmakla tanıyor. En küçük düşmanını bile kendi hallediyor. Hiçbir çatışmadan mağlup ayrılmadığı aşikâr. Bu da demek oluyor ki çok güçlü bir adam.”

“Bunları Sumru da söylemişti, evet. Elinizde eşkâli var mı?”

“Aslında bir iki robot resim var. Çok uzun saçlı olduğu söyleniyor. Kıçına kadar saçları varmış. Çok genç duruyormuş, ama iri yarıymış, çok güçlüymüş. Eski çağlardaki savaşılar gibiymiş. Bıyıkları da çenesinden aşağı uzanıyor. Nasıl desem... Barış Manço’nun bıyıkları gibi.”

“Anladım.”

***

“Adamlarımız geldi,” dedi dâhili haberleşme sisteminden bir ses.

Acımasız

“Anlaşıldı,” dedi Koray ve BMW’yi çalıştırdı. “Av başlıyor aslanım,” dedi Acı’ya. Arabayı gizlendiği yerden geri geri çıkardı. Hemen arkalarında birkaç ekip aracı da hareketlenmişti.

Etrafta o kadar çok polis vardı ki suçluların ellerinden kaçmalarının imkânsız olduğunu düşünüp neşeleniyordu Acı. Teslimatın yapıldığı mekânda dört tane arazi aracı görünüyordu. İki sağda ikisi solda olan araçlar birbirlerine kafa tutan boğalar gibi karşı karşıyaydılar. Aralarında onar metre boşluk vardı. Takım elbiseli on on beş kişi ciplerden inmiş, asker gibi hareketsizce beklemekteydiler. Sağdaki ciplerden birinden spor giyimli bir adam indi. Elinde lacivert bir spor çantası vardı. Güneş gözlüğü takmıştı ve sakız çiğniyordu. Beyaz dar tişörtü göğüs kaslarını cömertçe sergilemekteydi. Uzun saçları arkadan toplanmıştı. Uygun açığa girince saçların beline kadar indiğini gördü Acı. Zehir Haluk buydu demek ki. Zehir, öne doğru iki adım atmışken sol taraftaki ciplerden birinden elinde Bond çantasıyla takım elbiseli bir adam indi. Yuvarlak çerçeveli sıradan bir gözlük takmış ufak tefek bir adamdı. Çok gergin görünüyordu. Zehir’in geniş adımlarına karşılık ufak ve sık adımlarla ciplerin arasındaki boşluğa yürüdü. Acı bu iki adam arasındaki tezada gülmek isterdi ama ortam müsait değildi.

İkisi ortada buluştular. Bavulları açıp gösterdiler. Zehir para dolu Bond çantasını, diğeriye uyuşturucu dolu spor çantasını aldı ve tek kelime etmeden araçlarına doğru uzaklaştılar.

“Bu mal en kaliteli uyuşturuculardan,” dedi Koray. “O çantada milyon dolarlar olmalı.”

Adamlar henüz ciplerine binmemişlerdi ki, aralarında Koray’ınkinin de olduğu sekiz polis aracı hızla araziye girerek ciplerin etrafını sardı.

Mafya adamları hemen silahlarına sarılınca Koray silahını çıkarıp arabadan atladı.

Bir anda kıyamet koptu. Onlarca silah dakikalarca ölüm kustu. Onlarca şarjör boşaldı. Polis arabaları ve cipler delik deşik oldu. Çete üyeleri taramalı tüfek dahi kullanıyordu. Onlar da en az polisler kadar hazırlıklıydı. İki keskin nişancı mafyalardan dört beş tanesini avladı ama fark edildiler. Mafyadan bir adam cipten bir Sniper silahı çıkarıp iki keskin nişancıyı da kuş gibi avladı, ama hemen ardından bir polis kurşunuyla yere yığıldı. O andan itibaren eşit bir mücadele başladı. Silahlar susmamaya kararlı görünüyordu.

Acı bir süre arabanın içinde eğilerek bekleyip ilk şokun geçmesini bekledi. Ama dakikalar boyunca en ufak bir değişiklik olmayınca, sırf kendini işe yaramaz hissetmemek için aşağı inip siper aldı ve silahı gerçekten de iyi bildiğini kanıtlarcasına eli titremeden ateşledi. Birini vurup vurmadığını o kargaşada anlaması zordu. Bağırış çağırış, küfürler, emirler gırla gidiyordu.

Başını bir saniyeliğine kaldırdığında Zehir'in, iki adamının korumasında az önce indiği cipe tekrar bindiğini gördü. Kaçmaya çalışacaktı. Aracın penceresine nişan aldı ve ateşledi, ama kurşungeçirmez camlarla kaplı olduğu belliydi, çünkü camı çatlatmaktan başka bir işe yaramıyordu mermiler. Koray'a Zehir'in kaçmaya çalıştığını söylemek için döndü, ama çok uzakta olduğunu fark etti. O sırada silahına mermi doldurmakla meşguldü. Acı, cipin tam üzerine doğru geldiğini görünce zamanının olmadığını anladı. Birazdan iki polis arabasının arasından geçip gidecekti cip. Ve belki de bir daha yakalanamayacaktı. Polis araçlarının

onca mermiyi yedikten sonra çalışıp çalışmayacağından bile emin değildi. Ek kuvvetler çağırılmış olmalıydı ama onlar da geç kalacaklardı.

İşte geliyordu. Şoför gaza basmış, tozu dumana katarak Acı'nın üzerine sürüyordu. Lastiğine ateş etti Acı son bir çabayla, ama lastik de patlamadı. Bu adam aracını bir tank gibi yaptırmıştı anlaşılan. Cip, onca polis kurşununun altında neredeyse hiç sarsılmadan Acı'nın yanında olduğu polis araçlarının arasına daldı. Yoldan çekilmek zorundaydı Acı, ama derin bir nefes alıp yerinde kaldı. Elindeki silahı yere bıraktı ve cip yanına vardığı an çevik bir hareketle aracın üzerine atladı. Tıpkı hareket halindeki motosiklete ayağını uzatması gibi bu da yapılması çok güç ve tehlikeli bir şeydi, ama Acı en ufak bir tereddüde düşmemişti.

Cipin üzerine tutunmaya çalışırken arkasından Koray'ın bağırdığını duyuyor ama umursamıyordu. Bu şerefsizi kendi elleriyle yakalayacaktı. Peki bu kadar hızlı bir araçta ne kadar tutunabilecek, Zehir'i nasıl ele geçirecekti? Silahı da yoktu.

Cip iyice hızlanmıştı. Karşıdan gelen rüzgâr gözünü bile açmasını engelliyordu. Arkalarından gelen polis araçlarının sesini duyuyordu ama ateş eden yoktu. Geride kalan arazideki çatışma ise halen sürüyordu. Uzaklığı nedeniyle gürültü azalsa da silah sesleri aynı yoğunlukta idi. "Haydi Koray," dedi içinden, "Beni düşünme, işine bak!"

Acı birkaç dakika kadar hiçbir şey yapmadan, sadece tutunmaya çalışarak bekledi. Cipin camından birileri sürekli arkadan gelen polis araçlarına ateş ediyordu. Araçlardan biri bu ateşten etkilenmiş olacak ki yol kenarına doğru sürüklendi. Şimdi peşlerinde iki araç kalmıştı.

Beyni durmuştu o an, ne yapacağını bilmiyordu. Bir an suçluluk hissetti. Eğer bu çılgınlığı yapmayı orada kalsaydı belki de polislerin işi daha kolay olacaktı. Şimdi araca ateş etmekte tereddüt ediyorlardı. Araç belki kurşungeçirmezdi, ama yoğun ateşe çok fazla dayanacağını sanmıyordu. Aynı noktaya isabet eden birkaç mermi rahatlıkla delerdi orayı. Ama artık geri dönüş yoktu. Yeni asfaltlanmış geniş yolda saatte 100 kilometreden hızlı gidiyor olmalıydılar. Etraf hâlâ ıssızdı. Her yer inşaat alanıydı. Belli ki bir toplu konut arazisiydi burası. Her ne kadar o an trafik olmasa da birkaç kilometre sonra siviller de karşılına çıkacaktı. İşte o zaman durum daha da tehlikeli hale gelecekti. Kendisi aracın tepesindeyken polislerin eli kolu bağlı olacaktı.

Bir şey yapmalıydı. Hem de hemen!

"Allah kahretsin!" diye bağırdı ve yumruğunu aracın tavanına vurdu. Amacı belki de aşağıdakileri korkutmak, ya da sadece stres atmaktı, bilmiyordu. Ama mucizevî bir şey oldu. Kurşun dahi geçirmeyen tavan birkaç santim içeri çöktü. Acı cesaretlendi. Bu tavanı delebileceğini düşündü. Tüm gücünü toplayıp bir yumruk daha attı. Beklediğinden de etkili oldu bu. Tavan kaplaması delindi, yumruğu ve kolu dirseğine kadar içeri girdi. Hemen geri çekti kolunu. Şimdi kan dolu bir kovaya batırılmış gibiydi. Haliç'te kendine gelişi aklına geldi bir an, ama hemen kovdu o anı. Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Attığı üçüncü yumruk deliği üç katına çıkardı. Sonra tüm vücudunu kullanarak deliği genişletti. Şimdi aşağısını rahatlıkla görebiliyordu. Zehir güneş gözlüğünü atmış, şaşkın şaşkın kendisine bakmaktaydı. Ama çaresiz de değildi. Hemen yanındaki adamdan bir silah aldı ve delikten yukarı ateşledi. Acı kaçacak zaman

bulamamıştı. Omzuyla göğsü arasında bir noktaya isabet etti kurşun. Çok güçlü bir silah olmalıydı, çünkü son anda tutunmayı başaramasaydı az kalsın uçup gidecekti. Omzundaki yarayı umursamayarak tavandaki deliği tek ve en güçlü darbesiyle iyice genişletti ve oradan içeri kaydı. Kayarken Zehir'in silahına tekme atmış, elinden düşürmesine sebep olmuştu. Şimdi cipin içindeydi. Ona yumruk atmaya çalışan takım elbiseli adamın suratına vurduğu gibi tam anlamıyla ağzını burnunu dağıttı. Bu güce kendisi de şaşırıldı. Suratına yumruk yiyen biri nasıl bu kadar kolay ölebilirdi. Az kalsın yumruğu beynini patlatıp arkadan çıkacaktı. Hiç düşünmeden Zehir'e de salladı aynı yumruğu. Onun da geberip gitmesini istiyordu şimdi. Şerefsizin tekiydi nasıl olsa. Vicdanında en ufak bir sızı duymazdı.

Ama düşündüğü olmadı. Attığı yumruk güçlü bir el tarafından engellendi. Zehir avucuyla yumruğunu yakalamıştı. Şimdi de diğer kolunun yardımıyla Acı'nın kolunu kırmaya çalışıyordu. Ama kolu çelik gibiydi. Acıyı bile zar zor hissediyordu. Şaşkınlığını kısa sürede atıp tekrar atağa geçti ama isabet eden yumruklar bile hafif bir darbe gibi etkiliyordu adamı. Üstelik çok güçlü karşılık veriyordu. Suratını bulan bir yumruk bir an Acı'nın görüşünü karartınca az kalsın amacına ulaşip onu yok edecekti Zehir. Ama Acı bunu tahmin edip kendini geriye çekti ve görüşünün kapalı olduğu saniyeleri geride kendini savunarak geçirdi. Sonra kendini toparlayınca tekrar durum eşitlendi.

Cipin şoförü dikkatini yola vermiş, polis araçlarından kurtulmaya çalışıyordu. Elinde silah vardı ama patronunu vurmaktan korktuğu için müdahale etmiyordu. Başka da kimse yoktu araçta, en azından sağ olarak.

Acı ile Zehir'in kavgası sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu. Acı, filmlerdeki uzun kavgaların nasıl olduğunu şimdi anlıyordu.

***

"Patron, polisler yolu kesmiş!" dedi şoför. Zehir, Acı'nın darbelerinden korunmaya çalışırken "Basıp geçsene!" diye haykırdı.

"Tamam patron," dedi ve daha da hızlandı. Ama Zehir'in ummadığı bir şey oldu. Acı, bacaklarını önüne almış, arkasındaki kapıya yaslanmış ve tüm gücünü bacaklarına vermişti. Çifte atan bir at gibi ikisini birden Zehir'in göğsüne salladı. Zehir nefesinin kesildiğini, inanılmaz bir güçle geriye savrulduğunu hissetti. Vücudu cipin kapısını fena halde zorladı, metalik bir gıcırtıyla kapı geriye kaydıldı ve yerinden söküldü. Bir an sonra Zehir Haluk kapıyla beraber dışarı fırlamış asfaltta yuvarlanıyordu. Acı da kapının bıraktığı boşluktan atladı ve defalarca takla atarak doğrulmayı başardı. Dağılmış saçlarını sallayarak ayağa kalkmaya çalışan Zehir'in üzerine atıldı ve arkadan boynunu tutup çevirdi. O boyun artık kırılmalı ve bu iş bitmeliydi.

Ama olmadı. Metalik bir gıcırtı oldu sadece, Zehir kendini topladı ve tuhaf bir açıyla bükülmüş boynunu düzeltti. Durum o kadar tuhaftı ki ilk kez bu maceranın bir kâbus olup olmadığını düşündü Acı.

Çenesinin sol tarafındaki deri soyulmuş, boynundan kanlar akıyordu Zehir'in. Buraya kadar tuhaf bir şey yoktu. Yerde o kadar yuvarlandıktan sonra normal sayılabilecek bir şeydi. Ama asıl tuhaf olan soyulan derinin altında görünendi. Orada beyaz bir kemik görseydi, belki iğrenirdi ama

şaşırmazdı Acı. Oysa gördüğü metalik gri bir levha ve levhanın üzerinde, mikroelektronik devrelerde sıklıkla görülen veri yolu çizgileriydi.

O buna şaşıradersun etraflarında onlarca polisler birikmeye başlamıştı. Zehir'e teslim olması konusunda uyarılar art arda sıralandı. Zehir bunları duymamış gibi Acı'ya saldırmaya kalkınca onlarca kurşun tarafından kalbura döndü. Yine de devrildi. Sadece sarsıldı. Üzerinden kıvılcıklar çıktı. Saçı tutuştu ve hızla alev aldı. O bunun farkında değilmiş gibi aksayarak Acı'ya doğru yürümeye başladı. Acı bıkkınlıkla Zehir'e atıldı, bir koç gibi yere serdi ve hareket etmesini engelledi. Alev alan saçlarını koparıp attı. Dehşet içinde çeşitli yerlerinde açılmış kurşun yaralarından kanla birlikte incecik kabloların da fıskırdığını fark etti. Metalik levha da tüm vücudunu kaplamıştı. Bu adam bir çeşit biyonik robot olmalıydı.

Acı bundan daha büyük bir şok yaşayamayacağını düşünürken, cipten atladığında sıyrılan kendi bacağına bakıp aynı levhayı orada da görmesi bu düşüncesini boşa çıkardı. Etrafındaki dünya kararır gibi oldu. Baş döndü. Dizine tekrar tekrar baktı. Gri levhanın üzerindeki hasar görmüş bir veriyolu çizgisinden çıkan kıvılcımı gördüğü an kontrolünü kaybetti.

Zehir Haluk'un hareket etmeyen bedenini kaldırdı. Karısını gerdek odasına taşıyan bir koca gibi kucığına aldı ve polislerin tuhaf bakışları arasında yürüdü. Az önce içinde kavga ettikleri cipi gördü elli metre ötede. Şoförü yakalanmıştı belli ki. Araca doğru yürüdü. Olay yerine yetmişmiş olan Koray arkasından defalarca durmasını söyledi, ama Acı o an hiçbir şey duymuyordu. Arabanın yan koltuğuna bıraktı Haluk'u. Sonra da şoför

koltuğuna oturdu. Onca polisin gözü önünce cipi çalıştırarak bilinmeyen bir yere doğru sürdü.

Polislerin hiçbirini böyle bir hareket beklemediklerinden donakalmışlardı. Hiçbiri Zehir'in robot olduğunu fark etmiş değildi. Düşündükleri, sadece Acı'nın ölü bir suçluyu kucağına alıp kaçtığıydı. Koray'a ne yapacaklarını sordular.

"Tamam arkadaşlar, ben halledeceğim bunu. Görevimiz sona erdi."

BÖLÜM ÜÇ

RQU-01

Acı, Eyüp'teki evinin önünde indi cipten. Yol boyunca bir kapısı çıkmış, camları çatlamış arabaya tuhaf tuhaf bakan insanları umursamadan eve gelmişti. Hâlâ bilincine kavuşmamış olan robotu tekrar kucağına aldı ve kapısı bozuk apartmandan içeri soktu. En üst kata kadar zorlanmadan taşıdı. Hiç kullanmadığı odalardan birine bir sandalye koyup, bilinçsiz haldeki androidi sandalyeye oturttu. Bir şeyle bağlamayı da düşündü ama tahmin ettiği kadar güçlüyse bağlamak bir işe yaramazdı. Onu orada tutacak olan kendisiydi.

Çok beklemedi uyanmasını. Adam birkaç dakika içinde gözlerini açtı ve etrafına göz gezdirdi. Acı, başında saç kalmamış, her yanı perişan ama hâlâ canlı olan robot-adama yaklaştırdı sandalyesini.

"Anlat bakalım Zehir Haluk... Ya da robot Haluk mu demeliyim?" dedi Acı. "Kimsin sen?"

"Asıl sen kimsin?"

"Sen anlatırsan ben de anlatırım. Belli ki ikimiz de aynı kökenden geliyoruz."

"Madem öyle neyi anlatayım? Her şeyi sen de biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum, bugüne kadar robot olduğumu da bilmiyordum."

"Öyleyse bile neden anlatayım?"

"Seni yok etmemem için elbette. Asimov'un üç robot yasasına göre üretilmişsindir herhalde. Üçüncü kural ne diyordu? Bir robot varlığını korumak zorundadır."

Haluk güldü. Yarısı dağılmış yüzünden çıkan metal plakanın kıpırdamasından anladı bunu Acı.

"Sence ben üç robot yasasına uyuyor gibi mi görünüyorum? Uysaydım, insanlara zarar veremezdim. Ama ben rahat rahat veriyorum."

"İlk iki kurala uymasın bile üçüncüsüne uymak zorunda olduğundan eminim. Varlığını korumayacaksan niye var olarsın değil mi?"

Kemerinden çıkardığı çakıyı robotun boğazına dayadı. "Devrelerini hemen şu an keserim ve kimse de beni tutuklamaz. Bir makineyi bozmak, hele sahipsiz bir makineyi bozmak suç sayılmaz... Benimle dövüşmen de imkânsız, zira başından başka bir yerini kıpırdatabileceğini sanmıyorum."

***

"Amerika Birleşik Devletleri'nin projesi," dedi Zehir Haluk. "Kod adı SwanSword yani Kuğu Kılıcı. Amaç tamamen insani tepkiler verebilen robotlar üretmek ve onları ya savaşçı olarak ya da ajan olarak kullanabilmek. Proje başlangıç tarihi 21 Mart 1985. Proje bitiş tarihi 30 Mayıs 2004. Tamamen gizli olmasına rağmen ara sıra dışarı sızdırıldı ve bu konu üzerine pek çok dedikodu yapıldı, ama hiçbirisi projeyi engelleyecek düzeye erişemedi. Zaten Amerika'nın her yerini arasalar da böyle bir

üretimin yapıldığı bir yer bulamayacaklardı. Çünkü üretim tamamen Türkiye’de yapılıyordu.

“Amerika 1980 askeri darbesi sırasında o zamanki yöneticilerle gizli bir anlaşma yaptı ve bilimsel bir proje için gizli bir mekân istedi. Bunun karşılığında otuz yıllık bir barış garantisi, milyarlarca dolarlık kredi ve muhalif kişilerden birçoğunu hiç iz bırakmadan ortadan kaldırma sözü verdi.

“Anlaşmanın ardından hemen çalışmalara başlandı. Amerika’da pek çok bilim adamı kayıp veya ölü süsü verilerek Türkiye’ye getirildi. Birkaç Türk bilim adamının desteğiyle gizli bir laboratuvar kuruldu. Yeryüzündeki teknolojinin on yıl önünden giden bir teknikle androidler üretilmeye başlandı. Yüzlerce başarısız denemeden sonra 2003 başında ilk başarılı deneme gerçekleştirildi. Metalik bir iskelet üzerine biyolojik doku kaplandı. Tüm organlar tıpkı bir insan gibi tasarlandı. Beyin yerine programlanabilir bir bilgisayar yerleştirildi, ancak bu bilgisayar gerçek bir beyne monte edilerek üretildi ve orijinal insan biyofiziğine daha da yaklaşıldı. Beyindeki hafıza bölümü, farklı anılar yüklenebilir hale getirildi. Hafıza yongası denilen bu parça kolayca takılıp çıkarılabilecek bir yere, ense köküne konuldu.

“İlk başarılı robot yirmi yaşındaki ortalama bir insan kadar zeki ve hiçbir insanın olamayacağı kadar güçlüydü. Tüm testleri başarıyla geçtikten sonra ismi RQU-01 konuldu. Daha sonra aynı modelden yedi adet daha üretildi ve Amerika’ya gönderilecek ilk ekip hazırlanmış oldu.

“Ancak 2004 Mayıs’ında beklenmedik bir olay projeyi bozdu. Amerikalı bilim adamlarından ikisi yıllardır planladıkları bir şeyi yaptılar ve

robotları kaçırmaya çalıştılar. Dünyaya hükmetme sevdasına düşmüş iki adam laboratuvar içindeki ve dışındaki yandaşları sayesinde amaçlarına ulaşmayı düşünüyorlardı ama durum bekledikleri gibi gitmedi. Bilim adamlarından dahi saklanan bir güvenlik sistemi sayesinde amaçları anlaşıldı. Derhal olay yerinden uzaklaşmak yerine en azından bir robotu yanlarına almak istediler. O da RQU-01 oldu. Bir savaş helikopterine binip uzaklaşırlarken arkalarına başka bir helikopter takıldı. İstanbul semalarına kadar süren bir kovalamaca yaşandı. Durumun kuşkulu hale gelmemesi için silah kullanılmıyordu ama profesörlerin kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Nitekim Tekirdağ semalarında yakıtları bitince inmek zorunda kaldılar. Ama yanlarında robot bulunamadı. Bir süre konuşmadılar, ama uzun süren işkenceler sonucu robotu Haliç'e attıklarını söylediler. Kendileri de bir yerde paraşütle atlayarak kurtulmayı düşünüyorlardı, daha sonra bir bahaneyle Haliç'te arama yapıp robotu alabilirlerdi. Ama arkadaki helikopter onlara bu fırsatı bir türlü vermemişti.

"Amerikan askerleri arkeolojik araştırma yapacaklarını söyleyerek Haliç sularına defalarca dalmalarına rağmen RQU-01'i bulamadılar. Profesörler tekrar tekrar sorgulandıkları halde başka bir şey söylemeyince laboratuvarında gizlice infaz edildiler.

"Bu infaz projenin sonunu getirdi, çünkü diğer profesörler ve çalışanlar bu durumu öğrenince isyan edip projeden çekildiler. Tehdit edilince robotların hafızalarına gerekli yüklemeleri yapıp gizlice serbest bıraktılar. Bu, onlara göre bir protestoydu ve gerçekten etkili oldu, çünkü 20 yıllık emek boşa gitti. Daha sonra olanları biliyorum."

***

Acı fena halde afallamıştı. Belli ki RQU-01 kendisiydi. O bu hikâyeyi anlatırken Haliç'te kendine gelişini hatırladı. O an binlerce soru hücum etti beynine. Bu sorular neredeyse 'devreleri'ni bozacaktı. Yüzü neden bu haldeydi? Neden hafızası o an devreye girmişti? Neden? Neden?

"Tamam," dedi "Şimdi sana soracağım soruları doğru bir şekilde cevaplandıracaksın. İlk soru. Sen kimsin?"

"RQU-03. Üretilen üçüncü androidim."

"Diğer androidler de sayılarla mı adlandırılıyor?"

"RQU-07'ye kadar öyle. Son yapılan daha farklı bir teknoloji ile ve yedi kişilik robot ordusuna başkanlık etmesi için üretildi. Adı RQU-EX."

"Onun ne farkı var?"

"Bilmiyorum. Diğerlerinden üstün olduğunu biliyorum sadece."

"Tüm robotlar hâlâ sağ mı?"

"Kaçışımızın ardından hiçbirinden haber almadım. Zaten birbirimizin yüzünü hiç görmedik. Herkes onlardan olabilir. Yok olmuş da olabilirler. Görüyorum ki onlardan biri de sensin."

"Sen neden uyuşturucu işine bulaştın? Kötü olmak için mi programlanmıştın?"

"Savaşçı olmak için programlanmıştım. Daha doğrusu bilinçaltımda bu vardı. İnsan öldürmek... Hiçbirimiz doğrudan programlanmadık. Özgür bir yapay zekâmız vardı. İstedığımızı yapabiliydik. Ama onların özel olarak verecekleri emirlere karşı gelmemiz de imkânsızdı. Uyuşturucu işi tamamen tesadüftü. Boş boş gezerken tanıştığım birisi beni bu işe soktu ve gücüm

sayesinde gittikçe geliştirdim kendimi. Sonunda bir numara oldum. Hem de sadece üç buçuk senede. Hem para kazanıyor, hem de bana itaat etmeyen insanları öldürerek bilinçaltıma yazılmış olan ölüm dürtüsünü tatmin ediyordum.”

“Bu durumda diğerleri de bu tür işlere bulaşmış olabilirler, değil mi?”

“Muhtemelen.”

“Amerika daha sonra robot üretmeye devam etmiş olabilir mi?”

“Çok zor. Tüm bilgiler bilim adamlarının beynindeydi. Zor kullanılarak yaptırılmış olabilir ancak. Ama sanmıyorum, çünkü bizi kontrol edebilecek araçlar hâlâ onlarda ve böyle bir şey olsaydı bizi uydu aracılığıyla geri çağırırlardı. Şimdiye kadar öyle bir şey olmadı. Muhtemelen tüm bilim adamları yok edildi.”

***

Kapı çaldı. “İşte geldiler,” dedi Acı. Polislerin geleceğini biliyordu, hatta bu kadar gecikmeleri bile şaşırtıcıydı. Kapıya yürüdü. Gözetleme dürbününden bakınca sadece Koray’ı gördü. Sivil kıyafetliydi.

Kapıyı açtı.

Bir süre bakiştılar öylece. Sonunda Koray’ı içeri davet etti.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi Koray. Sesi kısıktı ama öfkesini belli ediyordu.

“Her şeyi anlatacağım.”

Ve anlattı.

BÖLÜM DÖRT

ACIMASIZ

Uyuşturucu kaçakçılarında baskın yapılmasının üzerinden bir ay geçmişti. Önce Koray'ın, sonra emniyet amirinin çabalarıyla Acı'nın Zehir Haluk'un cesedini kaçırmayı olayı örtbas edilmiş, hatta hazırlanan bir törende ona katkılarından dolayı plaket ve fahri polislik verilmişti. Nitekim Haluk'u etkisiz hale getiren, canını feda ederek operasyonun başarısız olmasını engelleyen oydu.

Zehir Haluk artık gerçekten ölüydü. Acı, onu konuşturduktan sonra boğazını kesmiş, başını koparmıştı. Daha sonra sıradan bir cesetmiş gibi kimsesizler mezarlığına gömülmüştü.

Acı artık İstanbul genelinde özellikle kanunsuzlar tarafından tanınan biriydi. Herkes ona "Acımasız" diyordu. Sorgularda çok acımasız davrandığı söyleniyordu. Hatta artık polis operasyonlarının vazgeçilmezi olduğu da söylentiler arasındaydı. Kimileri onunla karşılaşmaktan ölümüne korkarken, kimi de "hele benim karşıma çıksın, görürüz onun acımasızlığını!" diyerek cesaret gösterisi yapmaktan eksik kalmıyordu. Gerçi onlardan iki üç tanesi onunla gerçekten karşılaşınca aman dilemekten başka bir şey yapmamışlardı.

Yeraltında konuşulan şeylerden biri de Acımasız'ın bir şeyin peşinde olduğuydu. Aradığı birileri olduğunu ve o yüzden suçlulara karşı bu kadar vahşi olduğunu söyleyenler çoktu. O aradığını bulamadıkça suçlulara rahat yoktu.

***

Acı, balkonunda bir şişe birayı yudumlarken batmakta olan güneşin eşliğinde Haliç'i seyrediyordu. O günkü bir çatışmada sıyrılan koluna baktı. Şimdiden tamamen iyileşmişti. Bu artık şaşırıldığı bir olay değildi.

O gün kendini gayet iyi hissediyordu. Savaşmak için programlanmıştı ve her gün bunu yapıyordu. Ölmekten korktuğu da yoktu.

Diğerleri nerede acaba? diye düşündü. Kardeşlerim nerede? Ne yapıyorlar? Benim gibi iyilik ve düzen için mi yoksa kötülük ve düzensizlik için mi savaşıyorlar?

Şu an bilmiyordu ama bilecekti. Artık hayatta bir amacı vardı. RQU-02'den RQU-EX'e kadar tüm kardeşlerini bulmak ve gerekirse yok etmek.

Şişesinde kalan son yudumu kafasına dikerken aşağıdan önce bir motor homurtusu, ardından kadın çığlığı geldi. Şişeyi bırakıp korkuluklardan aşağı baktı. Sokağın sonunda motosikletli bir adam çantasını kaptığı kadını arkasından sürükleyerek geliyordu. Kadının çığlığı önce zayıfladı, sonra kesildi. Bayılmış olmalıydı ama çantayı hâlâ bırakmamıştı. Daha doğrusu bırakamamıştı, çünkü kulpunun koluna dolandığını görebiliyordu Acı.

Acımasız

Motosikletli arkasında sürüklenen kadını umursamadan sürmeye devam ediyordu. Kadın asfalt üzerinde kanlı bir iz bırakmaya başlayınca Acı dayanamadı. Motosiklet tam binanın önünden geçerken dördüncü kattan kendini bıraktı.

“Yine katil olacağım, yemin ederim katil olacağım,” diyordu motora doğru süzülürken.

ÖNOKUMA:

KUĞU KILICI 2 “KAN MELEĞİ”

Gökcan Şahin

BÖLÜM BİR

RQU-EX

Çevresinde terk edilmiş bir fabrika ve birkaç yıkık dökük kulübeyle uçsuz bucaksız ayçiçeği tarlalarından başka bir şey olmayan eski bir depo, alışılmadık bir kalabalığı ağırlıyordu o gece. İstanbul'un en batı ucundaki bu mekân çoğu hafta sonları olduğu gibi o pazar gecesi de kalburüstü insanların en büyük zevklerinden birine ev sahipliği yapmaktaydı. Orada olan şey, genellikle paraya ihtiyacı olan ve dövüşmeyi bilen iki adamın ölesiye kavgaya etmeleri ve onlarca paralı insanın sadist bir zevkle bunu izlemesinden başka bir şey değildi. Kısaca kaçak dövüş...

Burası hemen yanındaki eski un fabrikanın deposuydu bir zamanlar. On sene önce çıkan büyük bir yangında fabrika kullanılmaz hale gelince depo da öylece kaderine terk edilmişti. Sahibi, sigortadan aldığı parayla yeni bir iş kurmuş olmalıydı ki yıllardır buraya ayak bile basmamıştı. Bu durum da birileri için mükemmel bir fırsat yaratmıştı. İstanbul sınırlarında olmasına rağmen gözlerden uzak, kimsenin aklına bile gelmeyecek bir yerdeydi ve bir kaçak dövüş arenası olarak eski işlevinden çok daha fazla kâr getirdiği kesindi.

Depoyu beş yıl önce -tam olarak 21 Haziran 2006'ydı- keşfeden ve şu an gayri resmi sahibi olan kişi Esad adlı bir mafya babasıydı. Aslında baba demek için erken sayılabilir, çünkü otuzuna bile gelmemiş genç bir adamdı Esad. Genç olmasına gençti ama pek atletik sayılmazdı. Belirginleşmeye başlamış göbeği ve ortalamanın altındaki boyuyla çok da korkulacak biri gibi durmuyordu. Yine de çoğu kendinden yaşlı olan adamları ona yalakalık yapmaktan en ufak bir utanç duymuyorlardı. Sonuçta para kimdeyse güç ondaydı...

***

Esad'ın "Güç Parkı" olarak adlandırdığı depo 150 m²'lik bir alan üzerine kurulmuş, hazır betondan inşa edilmiş dikdörtgen biçiminde bir yapıydı. Fabrikada üretimi yapılan un teslimat zamanına kadar burada saklanıyordu. Esad burayı işgal edince içeride kalan tüm fazlalıkları attırış, kocaman ve bomboş bir salon elde etmişti. Sonra paraya kıymış ortaya güzel bir ring yaptırmış, etrafına da beş yüz kişi kapasiteli ahşap tribünler kurdurmuştu.

O sırada bu ahşap sıraların yarısından fazlası doluydu ve iki adam çılgıncasına dövüşürken tribündekiler hep bir ağızdan TERMİNATÖR! TERMİNATÖR! diye bağırırmaktaydılar. Evet, ringde iki kişi çarpışıyordu ama herkesin ağzından dökülen tek bir isimdi. Bunun nedeni de aşikârdı. Terminatör lakaplı, 1.70'den uzun olmasa da kaslı vücuduyla enine gelişkin, kapkara ve kısacık saçları kafa derisine zift sürülmüş gibi bir izlenim uyandıran dövüşçü haftalardır (hatta ringe ilk çıktığı günden beri) yenilgi

yüzü görmemişti. Ringdeki kavganın yine çok uzun sürmeyeceği belliydi. Terminatör, rakibiyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor ve izleyenlere zafer gülücükleri dağıtıyordu. Uzun sarı saçlı, uzun boylu ve yakışıklı rakibi artık yüzünde büyük bir dikiş izi taşıyacaktı, çünkü sol şakağında yanağına doğru uzanan bir kesikten süzülen kanlar çıplak omzunu birkaç saniyede kıpkırmızı yapmıştı. Maça çıkarken kendine epey güvenen adam şimdi sadece ringden nasıl sağ kurtulacağını düşünür olmuştu. Saldırmak aklına bile gelmiyordu, sadece yumruk ve tekmelerden korunmak için çabalıyordu.

Terminatör'ün dövüşü ağırdan alması, rakibinden korktuğundan değildi. Sadece eğleniyordu. Kazanacağını rakibi dâhil herkes biliyordu şimdi. İki adam birbirlerinin gözlerine bakarak ringde saat yönünde dönmeye başladılar. Terminatör hafifçe gülümserken; yanağından akan kanlarla yüzü deforme olmuş rakibinin mavi gözleri ise korkunun had safhasında olduğunu işaret ediyordu. Terminatör birden sıkıldığını fark etti ve dövüşü daha fazla uzatmamaya karar verdi. Aniden durdu ve şimşek hızıyla bitirici hamlesini yaptı. Beton gibi yumruğunu sarışının göğsüne indirerek nefesini kesti. Rakibi öne eğilmiş nefes almaya çabalarken dirseğiyle sırtına vurup yere yıktı. Uzun saçları yayılmış şekilde yerde hareketsiz kaldı adam. Terminatör eğildi ve onu halter misali iki eliyle kaldırıp bas bir zafer nidası attı. Boş bir çuval taşıyormuşçasına rahat hareket eden adam baygın rakibini tek eliyle havada tutmaya ve diğer eliyle basket topunu çevirir gibi çevirmeye başladı. Bu şovları haftalardır yapmıyor olsaydı insanlar şaşkınlıktan küçük dillerini yutabilirlerdi.

"Hay ben bu işin ta..." dedi deponun en kuytu ama en lüks köşesinde oturan adam. Yumuşak koltuğunu gıcırdatarak ayağa kalktı. Uzun bir of çekti.

"Esad abi, hayırdır?" dedi ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturmuş fedaisi.

"Ne hayırı Süleyman? Görmüyor musun durumu?"

"Hangi durumu abi? Ne güzel millet coşkuyla bağırıp çağırıyor, biz de paralarını topluyoruz. Bunda ne kötü durum olabilir ki?"

"Adamı ringe çıkarttığımızdan beri bir kez yenilmedi. Diğer tüm dövüşçüleri haşat edip bırakıyor."

"Biliyorum abi. Bunda bir kötülük mü var?"

"Çok safsın Süleyman," dedi ve adamın kendinden bir kanş yukarıdaki ensesine yumuşak bir tokat indirdi. Ardından bir of daha çekti. Koltuğunun etrafında volta atıp duruyordu. Sonunda durdu ve gözlerini Süleyman'a dikti. "Bu böyle giderse bizim işler ne hale gelir farkında mısın? Herkes Terminatör'e yatırıyor parayı ve herkes kazanıyor. Oranı 1'e 1.10'a kadar indirdik ama kimse rakibe para yatırmak gibi bir salaklık yapmıyor. Ayrıca her hafta bir adamımız hastanelik oluyor. Yakında elimizde dövüşçü kalmayacak. O zaman ne bok yiyeceğiz Süleyman? Bir de artık sıkılıp dövüşlere gelmeyen seyircilerimiz var tabii."

"Şimdi anladım abi. Ne yapmamızı emredersin?"

Esad bir of daha çekip koltuğuna oturdu ve zafer turu atan Terminatör'e baktı.

"Adama arada bir yenilsin diye bir servet önerdim, oralı olmadı şerefsiz. Belli, derdi para değil. Gelip burada adam dövüp stres atıyor

anasını satayım. Ah bir mucize olsa da Őu adamı yenecek bir âdemođlu geąse elimize.”

Tekrar Süleyman’a döndü. “Yoksa ąok yakında temizlememiz gerekecek it ođlu iti,” dedi. Patronunu onaylamadıđı görülmemiŐ geną adam yine kendinden bekleneni yaptı ve, “Ne zaman istersen abi,” diye karŐılık verdi elini belindeki silaha götürerek.

O an bir alkıŐ tufanı ko-ptu, zevk ıŐlıkları ąaldı. Terminatör sarıŐın adamı yere bırakmıŐ -ldrmemiŐti, asla ldrmezdi- insanlara kendi tezahratını yaptırıyordu.

“Ah, bir mucize olsa,” dedi yine Esad. “Biri ąıksa da Őunun kemiklerini unufak...”

Cümlesini tamamlayamadan ilginą bir Őey oldu. Siyah gmlekleli bir adam yavaŐ adımlarla ringe dođru ilerledi ve zafer ąıđlıkları atan Terminatör’e bađırdı: “BENİMLE DÖVÜŐMEYE VAR MISIN?”

Tamamı BUZUL DÜNYA’da!

www.buzuldunya.com

YAZAR

Gökcan Şahin, 3 Eylül 1988'de Sivas'ta doğdu. İlköğrenim ve liseyi İstanbul'da tamamladı. 2006 yılından beri Yıldız Teknik Üniversitesi Elektronik ve Haberleşme Mühendisliği'ne devam ediyor. Her ne kadar ömrü boyunca sayısal bölümlerde öğrenim görse de edebiyat, tarih, felsefe gibi sözel alanlara da ilgi duydu.

Yazarlığa 2007'de başlayıp kısa zamanda elliden fazla öykü yazdı. Öyküleri ve inceleme yazıları Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'nün internet sitesinde, Xasiork Dergi'de ve Gölge e-dergi'de yayınlandı. Henüz bir roman bitirememiş olsa da; en yakın zamanda kaleme alıp, yayınevlerinin kapısını çalmayı düşünüyor.

Şu sıralar Ozancan Demirşik'la birlikte, sekiz bölümden oluşacak ve iki buçuk ayda bir 'Buzul Dünya' adlı sanal yayınevi üzerinden yayınlanmakta olan SIFIR adlı doğaüstü-polisiye serisini yazıyor.